rada právem usoudila, šetření nejmenší opatrnosti s jeho strany, by si uvědomil, že z takového zdroje nesmí se dáti uspokojiti a že by mohlo vzniknouti podezření, že má na tomto nedovoleném jednání V-ové účast. Při tom je se stanoviska kárného lhostejno, že zákon nezná kulposní účastenství na trestném činu ve smyslu § 5 tr. zák. Že jednání obviněného, příjem (a ponechání si) peněz za zjištěných okolností vzbudilo skutečně onen dojem u soudu a pohoršení proti advokátu u osob při líčení přítomných, napadený nález zjišťuje. Za zjištěných okolností byl by advokát dbalý cti a vážnosti stavu šetřil náležité opatrnosti a nebyl by převzal a si ponechal peníze mu zaslané, by nevzniklo ani zdání, že jednání to není bezvadné. Neučiniv tak, prohřešil se obviněný proti své povinnosti stanovené v § 10 odst. druhý adv. ř.

Čís. 147 dis.

I pouhé udělení rady je úkonem zastoupení ve smyslu §§ 9 odst. 1 a 10 odst. 1 adv. ř.

Porušení povinností povolání může se advokát dopustiti též z nedbalosti (zanedbáním povinné péče), najmě podpisem podání sepsaného jeho kanceláří beze zkoumání jeho obsahu; toto porušení povinností povolání může se sbíhati i s poškozením cti a vážnosti stavu.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, spolupůsobil-li advokát za úplatu při směnečné transakci za podezřelých okolností, a dopustil-li, aby jeho kancelář podala trestní oznámení (jež sám podepsal) proti osobě, které v téže věci dříve udělil radu a ač byl přesvědčen, že se osoba ta žádného trestného činu nedopustila.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds I 23/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného z výroku o vině z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 25. února 1932, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání směřující proti výroku o vině není opodstatněno. Pokud jde o čin uvedený v napadeném nálezu pod a), vytýká odvolání neprávem, že kárná rada vychází z nesprávného předpokladu skutkového. Kárná rada zjistila na základě výsledků průvodního řízení právem, že Zikmund G., kterého obviněný znal jako osobu nemajetnou, nevalné pověsti a pochybné povahy, přivedl Františka K-a, jenž měl G-ovi, klientovi obviněného, podepsati několik směnek, do kanceláře obviněného, že se K. ptal obviněného v nepřítomnosti G-a, jaké následky mohou nastati, podepíše-li G-ovi směnky, ačkoliv mu nic nedluhuje, že obviněný jednal s K-em jako se svým klientem a jako jeho rádce a K-ovi na jeho dotaz odpověděl, že v nej-

horším případě bude žalován a bude proti němu vedena exekuce, a dodal, že kdyby tyto směnky byly zažalovány, G. vyplatí je za pár dní. K. pak podepsal na základě rady, udělené mu obviněným, směnky, z nichž jedna přišla do oběhu, byla proti K-ovi zažalována a bylo, an nezaplatil, naň učiněno trestní oznámení. Není tudíž správné tvrzení odvolatelovo, že mu byla K-em kladena jediná otázka, zda jest trestné, podepíše-li někdo pro druhého směnku bez věcného obchodu, najmě není-li podepisující druhému nic dlužen. Další tvrzení odvolatele, že K. znal G-a co do majetkových a morálních poměrů mnohem lépe než obviněný, nemá ve spisech opory. Že však obviněný znal tyto poměry dobře, jde najevo ze svědecké výpovědi Dr. L-e, dřívějšího koncipienta obviněného. Co pak K. prohlásil L-ovi při identifikování směnky, jest nerozhodné. Ostatně L. nepotvrdil jako svědek, že K. prohlásil že koupil od G-a koberce pro svoji sestru. Pro závěr, že obviněný neměl spolupůsobiti při peněžní transakci, jejíž povážlivost bylo lze předpokládati předem již vzhledem k účasti G-ově, měla kárná rada dostatečný podklad. Obviněný znal dobře majetkové poměry G-a i jeho závadnou povahu a věděl, že K. má G-ovi podepsati směnky, ačkoliv mu nic nedluhuje. Nebylo-li obviněnému oznámeno, k čemu a pro koho má býti těchto směnek použito, nemluví to nijak pro obviněného, nýbrž spíše proti němu. Právem shledala kárná rada ve zjištěném jednání obviněného porušení cti a vážnosti advokátního stavu. Obviněný ohrozil důvěru, které advokátní stav požívá ve veřejnosti, tím, že dal svému klientovi za zjištěných okolností poradu ryze formální, ačkoliv věděl, že v tomto případě lze předpokládati u jednoho z účastněných nekalé úmysly, a uspokojil proti vlastnímu přesvědčení K-a, pokud šlo o platební schopnosti G-ovy a spolupůsobil tak, obdržev při poradě od G-a 500 Kč, při peněžité transakci, jejíž povážlivost bylo lze předpokládati již vzhledem k účasti G--a, tedy za podezřelých okolností. Činem jeho byla ztenčena čest a vážnost advokátního stavu. Ostatně se obviněný poradou, danou svému klientovi, — i pouhé udělení rady je považovati za úkon zastoupení ve smyslu §§ 9 odst. 1 a 10 odst. 1 adv. řádu —, provinil též proti povinnosti povolání, neboť § 9 adv. řádu zavazuje advokáty, by věci jim svěřené prováděli podle zákona a hájili právo své strany proti každému pilně, věrně a svědomitě. Nebyl-li obviněný odsouzen i v tomto směru, může se tím méně považovati za stížena.

Pokud jde o čin uvedený v napadeném nálezu pod b), namítá odvolatel, že se nemohl dopustiti kárného zavinění, an neměl vědomosti o tom, že trestní oznámení proti K-ovi bylo sepisováno, a že doplnění trestního oznámení učinil již po oznámení K-a naň u advokátní komory a u soudu teprve po zjištění, že K., kterého nezastupoval v žádné konkrétní věci, nýbrž udělil mu jen povšechnou teoretickou poradu, vědomě obelhal L-a, vylíčiv mu, že od G-a koupil koberce a že mu je za koberce ty dlužen, a že oznámení bylo nutné zejména pro jeho vlastní obhajobu. Odvolatel přehlíží, že kárná rada mu uvěřila, že prvé trestní oznámení z 25. ledna 1930 podepsal, aniž je četl, že však v tomto jeho počínání spatřila zanedbání povinné péče, ano v tomto případě nemohlo býti pochybnosti, že jde o téhož K-a, kterému obviněný uděloval radu dne 20. června 1928,

a že obviněný, i když nabyl vědomosti o této okolnosti, zastupování L-a se nevzdal, nýbrž dne 4. března 1930 podal v této věci další oznámení, které sám koncipoval a vlastnoručně podepsal. Porušení povinnosti povolání může se advokát dopustiti též z nedbalosti, zanedbáním povinné péče, najmě podpisem podání sepsaného jeho kanceláří beze zkoumání jeho obsahu a může se toto porušení povinnosti povolání sbíhati i s poškozením cti a vážnosti stavu. Při podepsání trestního oznámení z 25. ledna 1930, podaného v zastoupení Julia L-a, musilo obviněnému přímo do očí biti, že jde o trestní oznámení na Františka K-a, o němž, jak v odvolání sám udává, několikráte před tím mluvil s L-em, jemuž prý několikráte odmítl sepsati trestní oznámení proti K-ovi proto, že nespatřoval v jednání K-ově trestný čin. Nečetl-li obviněný přes to trestní oznámení, jde o hrubou nedbalost, kterou nelze omluviti ani velmi rozsáhlou agendou kanceláře. Trestní podání z 25. ledna 1930 obviněný však přímo schválil, podav další oznámení v zastoupení Julia L-a dne 4. března 1930, jím samým koncipované a podepsané, v němž se odvolává na trestní věc proti Františku K-ovi, ke které došlo na základě trestního oznámení z 25. ledna 1930 jím podepsaného, a činí další oznámení proti K-ovi, jemuž poskytl poradu, jak sám uvádí. Okolnost, že obviněný doplnění oznámení učinil zejména k vlastní obhajobě již po oznámení K-a naň u advokátní komory a u soudu a prý teprve po zjištění, že K. vědomě L-a obelhal, vylíčiv mu, že od G-a koupil koberce a že mu je za koberce ty dlužen, nemůže obviněného omluviti. Obviněný sám udal, i jako svědek u soudu, že byl přesvědčen, že se K. nedopustil trestného činu, any mu byly směnky odevzdány ke krytí starého dluhu G-a, tedy na jich základě nebylo vylákáno zboží od L-a. Toto přesvědčení obviněného nemohlo býti vyvráceno ani tvrzeným prohlášením L-a, že K. po odevzdání směnek udal, že směnky dal za koberce, které od G-a dostal a že je G-ovi dlužen, neboť ani tímto udáním nemohlo býti vylákáno nějaké zboží, any směnky byly odevzdány ke krytí starého dluhu G-ova. Ostatně L. nepotvrdil toto prohlášení K-ovo. Jednal tudíž obviněný, podav trestní oznámení, jednak proti svému přesvědčení, jednak v zastoupení svého klienta L-a proti svému dřívějšímu klientovi K-ovi, jemuž právě k podpisu směnek udělil radu a tím předsevzal úkon zastoupení podle §§ 9 odst. 1 a 10 odst. 1 adv. ř. Svým jednáním zavinil obžalovaný též, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení. Chtěl-li se obviněný hájiti proti oznámení naň učiněnému, nesměl tak učiniti způsobem jím voleným. V jednání obviněného spatřuje napadený nález právem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu. Obviněný zastupoval proti předpisu § 10 odst. 1 adv. ř. v téže neb aspoň v související věci svého klienta Julia L-a proti Františku K-ovi, jemuž udělil poradu a jenž tudíž byl jeho dřívějším klientem, podal proti vlastnímu svědomí v zastoupení svého klienta L-a proti svému dřívějšímu klientovi K-ovi trestní oznámení a zavinil tím též, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení. Tím se provinil proti ustanovení § 9 odst. 1 adv. ř., jež zavazuje advokáty, by hájili právo strany pilně, věrně a svědomitě a přednesli bez okolků vše, co podle zákona k zastoupení své strany mají za příhodné, pokud to není jejich svědomí na odpor, proti ustanovení § 10 odst. 1 adv. ř., jež zakazuje podvojné zastupování,

a proti ustanovení § 10 odst. 2 adv. ř., jež ukládá advokátům za povinnost, by bezelstností a poctivostí ve svém chování zachovali čest a vážnost stavu svého, nevystříhav se toho, co by mohlo vrhnouti na jeho osobu podezření nebo dojem nereelního jednání i proti vlastnímu klientovi, čímž dokonce zavinil zahájení trestního řízení proti sobě. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 148 dis.

Příkaz mlčelivosti podle § 9 odst. 2 adv. ř. vztahuje se ke všemu, co souvisí s vedením věci advokátovi svěřené bez rozdílu, zda jsou to projevy a postřehy klienta, advokáta či osob třetích.

Povinnost mlčelivosti přetrvává poměr zástupčí.

Příkaz věrnosti zakazuje advokátovi i po zrušení smlouvy zmocňovací podnikati proti dřívějšímu klientovi zákroky, jež by ho poškozovaly nebo ohrožovaly.

Poškození cti a vážnosti stavu, použil-li advokát v soudní síni urážlivých výroků proti dřívějšímu klientovi, a musel-li výroky ty odvolati.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Ds I 26/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v zasedání neveřejném po slyšení generálního prokurátora odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání směřující proti výroku o vině není odůvodněno. Pokud jde o kárný přečin v nálezu pod 2 a) uvedený, vzala kárná rada za prokázáno, že obviněný ve své žalobě (proti Marii Č-ové) uvedl okolnosti v napadeném nálezu blíže uvedené a že při smírném jednání v tomto sporu o palmár, vedeném obviněným proti jeho bývalé klientce (dne 29. listopadu 1929), uvedl, že kdyby byla paní Č-ová poslechla jeho rad ohledně pana Sch-a, nikdy by neměl Dr. Z. úspěch v rozepři o rozvod, že však paní Č-ová těchto jeho rad neuposlechla a že ještě včera viděl paní Č-ovou na Příkopech s panem Sch-em a že pan Sch. byl s paní Č-ovou zavěšen. Zjištění to má plnou oporu ve spisech, najmě v obsahu žaloby obviněného proti Marii Č-ové o palmár a v doznání se obviněného v jeho vyjádření o oznámení Dr. Karla E-a, podaném dne 27. srpna 1930 výboru advokátní komory v Praze. Marně se snaží odvolatel dokazovati, že nejde o doznání, nýbrž o vyvracení tvrzení odpůrcových, které nebyly předmětem soukromé obžaloby paní Č-ové, za účelem ospravedlnění a obrany. Ve svém vyjádření doznal obviněný výslovně, co při smírném jednání prohlásil. Že tak učinil ke svému ospravedlnění a ke své obraně, jest právě tak nerozhodné, jako okolnost, že v soukromé žalobě paní Č-ové nebyly obviněným doznané okolnosti doslova uvedeny, nýbrž jen v podstatě.